

Konvaljer : vers och prosa /

Björkman, Göran,

81 A Br.

BJÖRKMAN, G.

KONVALJER

v:tt.
sv.
(Bv)
o

1884

Vitt

sv.

(Bv)

0

GÖRAN BJÖRKMAN

ONVALJER

VERS OCH PROSA

Tryckt i 20 exemplar.

UPSALA 1884

R. ALMQVIST & J. WIKSELL'S BOKTRYCKERI.

no. $\frac{29}{254}$

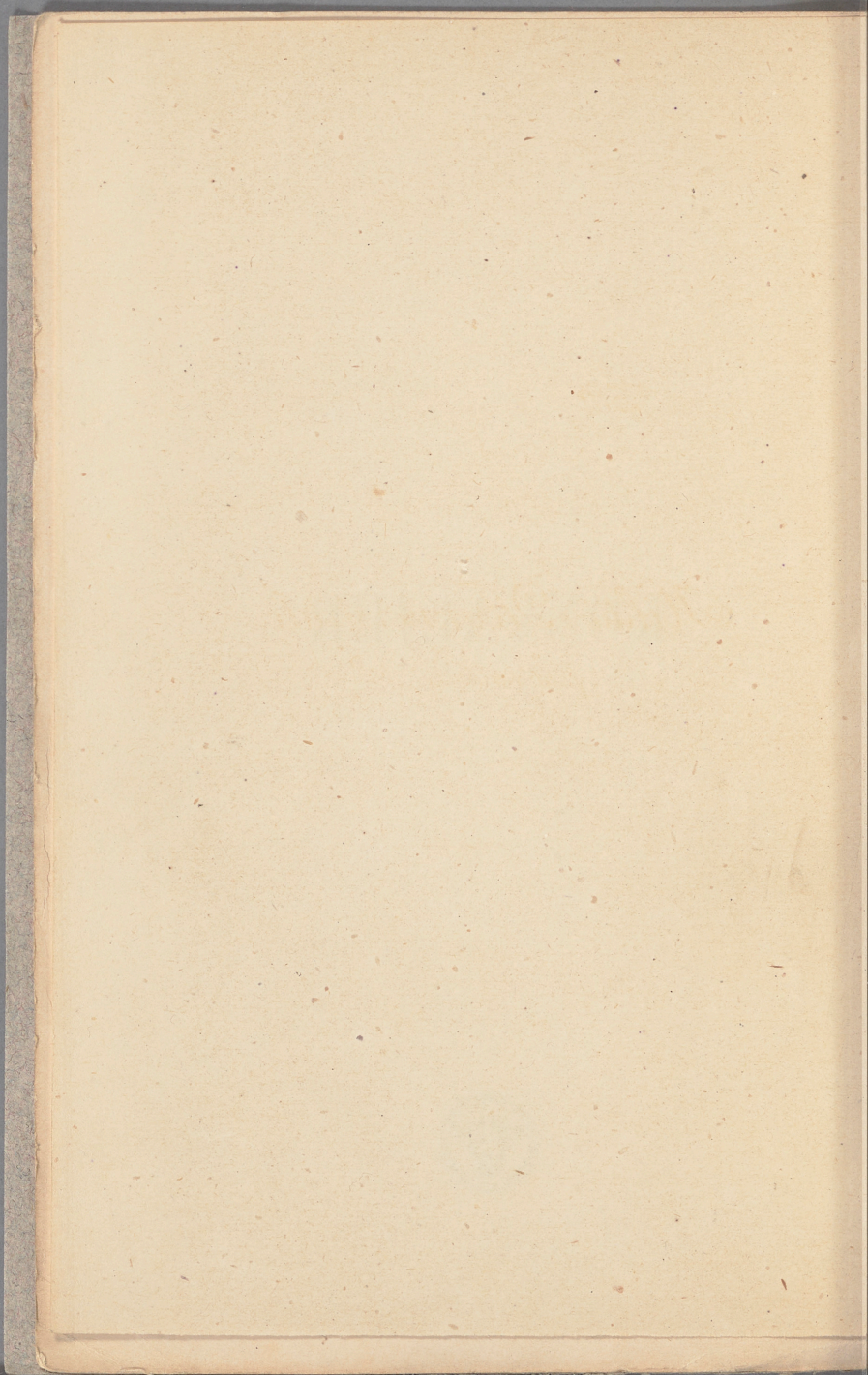
949

Till
Hugo Victorin
vänligen från
Joef -

KONVALJER

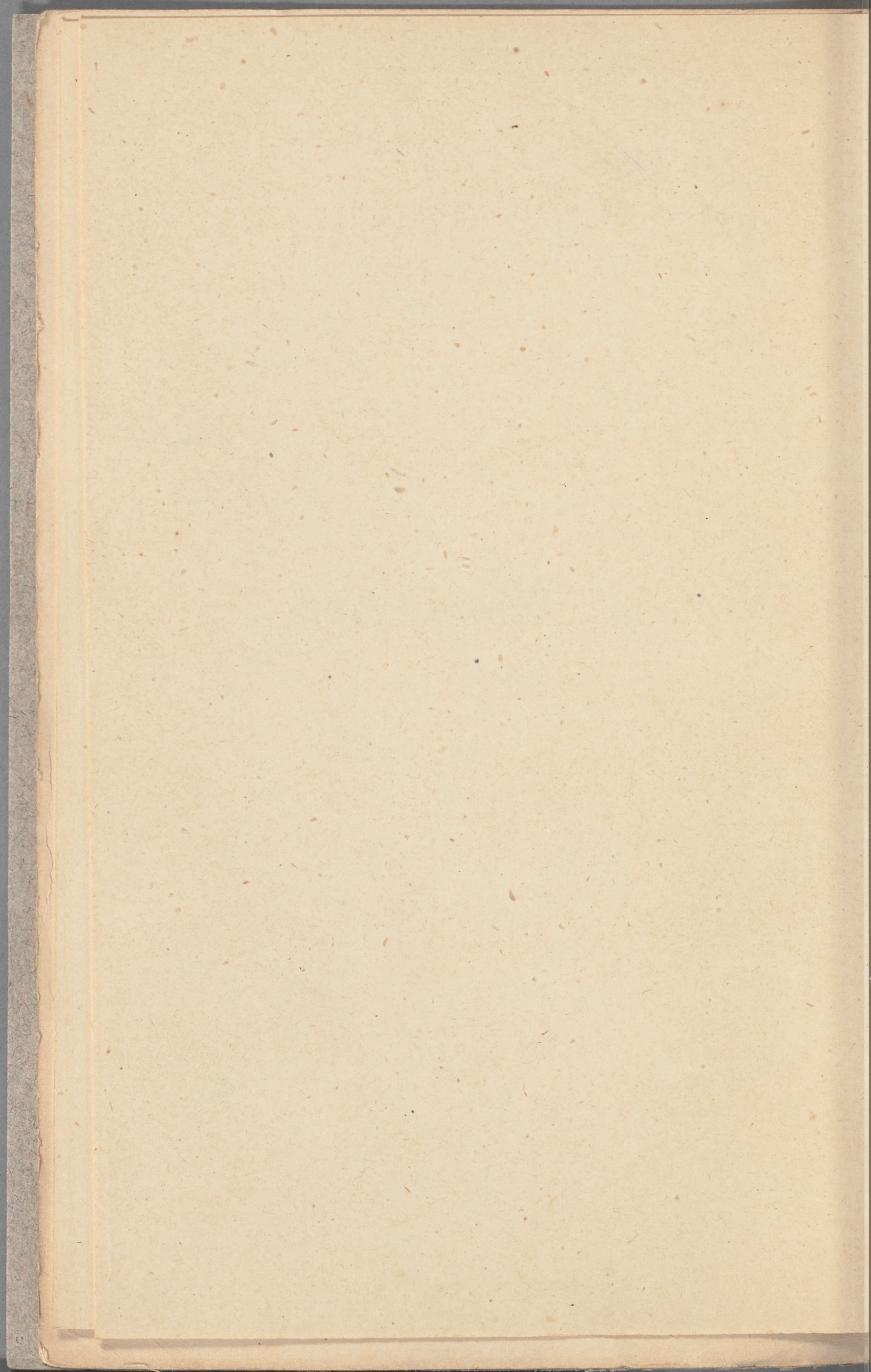

Till

Hilda Mannerstråle

född Bedöre.

KONVALJER.

Därinne i bullrande staden
Kring ångande kaffebord
De döma om alla ämnen
Emellan himmel och jord.

Det ringer. Vårdinnan öppnar
Och harmas, att jämt någon stör:
»Vill herrskapet köpa konvaljer?»
En parfvel med korg dem spör.

»Konvaljer! Fins redan konvaljer?»
Från kaffet de alla få brådt
Och slå en ring kring säljarn
Och lukta: »åh, så godt!»

Frun köper och ordnar i vassen,
En hvar henne hjälpa vill.
Man glömmer en stund, att kaffe,
Att grannar, att själf man fins till.

SÅ GÅR DET!

När anden från sin himmels urhem länder
Till jorden ned, han finner den så skön:
För barnet allt syns godt på sorgöen,
Det myckna nya dess beundran tänder.

Men liten växer och får visdomständer,
Blir kanske man, som sätter tankens frön.
Då gör han snart ej barnets glada rön,
När nykter blick på allt han närmre vänder.

Åt frihet, frihet trotsigt han försvär sig.
Men onkel ler: »den gröna herrn ock lär sig,
Att frihets hem ej är bland jordens kif.»

Och rätt får onkel: frihetsnit ej bär sig;
Man blir som lite hvar konservativ —
Om ej man barn förblir sitt hela lif!

BÖN.

 , kanske du beder för mig just nu.
 Och Gud, som till viljes plår göra
 Enhvar, som till Honom kan bedja så som du,
 Dig lånar ett lyssnande öra.

Nu säkert du beder för mig till Gud:
 Jag känner, mig en ängel är nära;
 Gud sände den visst på din förböns bud
 Till en, som har glömt att Honom ära.

Nu säkert du beder till Gud för mig —
 Ja, bed Honom ofta att mig sända
 En ängel, att jag ofta min tanke till dig,
 Till dig och till Honom må vända!

MEMNONSTODEN.

Jag såg »den egne» på förlofningsfesten.
 Som yngling ren jag honom känna lärt.
 Då var hans glada sällskap alla kärt:
 Han eldig var och litet skald för resten.

Nu var han bitter, hård, hans tal var tvärt;
 Af alla damer skyddes han som pesten.
 Men se — en tår han göt, den kalle gästen!
 Hans kind ett ögonblick sågs skifta skärt.

Han sett de ungas ömma ögonkast.
 Han äfven med en älskling var förenad,
 Men sveks; hans lyras bästa sträng då brast.

Han blef så tyst och kall, blef som förstenad.
 När andras kärlek sen mot klippan ler,
 Där rörs en brusten sträng, en tår man ser.

FÖRRÅDDA!

»Händelsevis» de hvarandra
 På skridskobanan råkt.
 Att ej af de andra bli röjda
 Helt litet tillsammans de äkt.

Blott stundom han nalkades henne
 Och bjöd henne artigt sin hand —
 Se'n gick det! Ej mycket de sade,
 Mer talade ögonens brand.

Nu går han. Då nyss han tog afsked,
 Hon gaf blott en nick till svar,
 Och vid banans motsatta ända
 I nästa minut hon var.

Plötsligt hon närmar sig åter
 Till stranden, där bort han går,
 Ropar hans namn och nickar
 Och ler som sol om vår.

Hon kom ej ihåg, att de andra
Nu kunde på dem ge akt,
Hon glömde poeten, som ständigt
Går efter motiv på jagt.

TROGEN KÄRLEK.

På soligt, belamradt akterdäck
 De sutto, de gamla två.
 Omkring dem rörde sig resande brådt,
 Men de ej sågo därpå.

Med löje blidt, som i en dröm
 De sågo det skiftande lif.
 De lyckliga voro, de ägde hvarann
 Och märkte ej sorg och kif.

Men han, som blifvit på älskog mätt,
 Och hon, som besviken var,
 De sågo med saknad en kärlek, som än
 Bestod i höstens dar.

De talte dock ej till sitt sällskap därom
 Af fruktan för hånande ord,
 Ty trogen kärlek är omodern
 På självviskhetens jord.

Förströdda de hörde sitt sällskaps prat;
Där borta blef blicken kvar;
Det var, som om mildare solen belyst
Det grånade älskande par.

GRAFVARNE.

Hvar människobarm är en kyrkogård
 Med grafvar sida vid sida.
 Där ligga de gömda i dödens vård,
 Den kärlek, den tro och det hopp, som dött,
 Uppståndelsens timme att bida.

Men leende mänskorna vandra omkring,
 Ack, dessa förställningens slafvar,
 Och skratta så tvunget i vännernas ring
 Och söka en vrångbild af lycka, som dött,
 Fast hjärtat är fullt utaf grafvar.

Dock plötsligt när minnenas tofslag hörs slå,
 Deras konstlade löjen försvinna.
 Allena till välkända grafvar de gå
 Och gråta och be, att i dödens land
 Sina kära de åter må finna.

MÅNSKEN.

De voro kusiner. Han hette Axel och hon hette Ada.

De tyckte allt om hvarandra en smula. Han hade aldrig sett sådana stora ögon, hon var intresserad för hans blonda hår och stillsamma väsen.

Andra ungherrar voro så tilltagsna, de började genast med inledningar till frieri. Axel däremot hade redan en hel vecka vistats här ute på sin farbrors gods — men ännu ej en antydning!

Och dock hade de så ofta varit på tu man hand: pappa var mest ute på ägorna, och mamma blef litet emellan kallad att se på väfven eller tvätten eller något kreatur, som sjuknat, och de voro ju kusiner. På tu man hand hade de gått och hämtat posten, på tu man hand hade de skördat flere äppleträd, på tu man hand hade de fått ta upp

långrefven. Och Ada hade alls icke visat sig så fjär som mot många andra ungherrar. Men ändå . . .

Ja, Axel riktigt intresserade henne.

Det var i september en eftermiddag.

Man hade druckit kaffe, hvarpå de båda kusinerna som vanligt blifvit ensamma. Han brukade då föreläsa något för henne, medan hon satt och virkade.

Han hade i dag börjat med Kiellands novelletter och hunnit till och med Erotik och Idyll, då skymningen tvang honom att afbryta. De hade sedan talat om ett och annat staccato, förströdda, som om de väntade på något.

Emellertid hade månen gått upp öfver skogen, i början stor och messingsgul. Småningom hade den krympt och klarnat till hvitaste silfver, och nu lyste den in på golvet med en blåaktig dager.

— Nej, men se sådant månsken! Man talade så mycket om augusti månsken. Tyckte hon inte, att september månsken vore betydligt vackrare?

— Jo, det tyckte hon. I augusti vore det ännu för ljust.

Paus.

— Kunde hon definitionen på »intet»?

— Neej.

— Jo, »intet er så dejligt som en Män-
skinstur». De hade nu så många gånger sett
sjön i solbelysning. Skulle det kanske intres-
sera henne att se den äfven i månljus?

Nå, ändtligen! — jublade det inom henne.
Hon hade suttit och önskat, att något skulle
ske, hvad som helst. Själf hade hon ej velat
besvära sig med att hitta på något. Detta
var ju alltid *något*. Och högt med förändrad
ton utropade hon:

— Ja, jag är med om allt tokigt! — Sprang
så ut i tamburen och satte på sig koftan.

Axel:

— Det är kanske säkrast, att du tar den
ljusblå Vegaschalen öfver hufvudet. Det blir
allt svalt på sjön (han tordes ej säga sitt
egentliga skäl: den klär dig så bra).

När de gingo, ropade hon uppåt vinds-
trappan:

— Adjö så länge, mamma! Vi beger oss
ut på ett ryck.

— Jaså, men förkyl er inte!

— Åh, vi ska nog hålla oss varma —
svarade hon, redan ute på gården.

— Om vi skulle springa i kapp ned till
båten! — föreslog hon muntert.

— Jaha! Ett, tu och tre! — Och så
bar det i väg längs trädgårdsgången, där

månskenet mellan fruktträden silade in öfver sanden.

Ada fick i början försprång. Slutligen upphans hon af Axel, och samtidigt kommo de ned på bryggan.

De togo plats, Ada i aktern, Axel midt emot henne vid årorna. Så gled de ut på den jämna, dunkla sjön.

Då och då uppgaf Ada ett utrop:

— Åh, så förtjusande! . . . Nej, se dit, så täckt den holmen tar sig ut!

Men snart blef hon tyst, hon glömde sitt sällskap, sig själf, allt; hon blott såg, såg månens silfverbrygga utgående från bergsudden där borta, såg dessa leende hagar, dessa mörka skogar svepta i en ljus töckenslöja. Stundom ljud från skogen klangen af en koskälla; eljes allt stilla, tyst.

Hon hörde ej Axels årtag. Han rodde med flit taktmässigt och långsamt för att ej störa henne. Han såg rakt fram och fann det där ansigtet med de stora ögonen rätt vackert, så där infattadt i den ljusblå, veckrika Vegaschalen och så där blekt, som månskenet gjorde det.

Och fram gled båten sakta, sakta.

All naturen var sänkt i frid.

Blott människosjälens får ej hvila. Snart kände Ada tankarna vända åter.

Med en lätt suck for hon upp ur sin själsdvala. I hopp, att Axel ej märkt den — hon ville för ingen del, att han skulle tro henne vara svärmisk —, började hon strax med första samtalsämne hon fann:

— Jag satt och tänkte (det var då en liten nödlögn) på den der Kiellandska novelletten. Jag är ett barn. Jag går fram genom lifvet utan att reflektera öfver hvad jag ser. Skulle det verkligen vara så, att alla förhoppningar på lycka i lifvet svikas till slut? Skulle lifvet blott ha att bjuda pligt och arbete?

Axel, som var smittad af den moderna pessimismen, lät nu årorna hvila och svarade långsamt som ur en bok:

— Ja, säg själf! Såg du någonsin ett hem, där det rådde harmoni, där det aldrig förekom något missförstånd, där det aldrig brast förtrolighet, där makarne icke verkade hvar och en på sitt håll, där de hade andra föreningsband än barnen och ekonomien? Hvar människa är alltid något främmande för sin nästa. Aldrig fann jag två människor, som riktigt kompletterade hvarandra. — Lycka är målet för människornas sträfvanden här i lifvet. En hoppas finna den i kärleken; i hemmet, en annan i äran, åter en annan i rikedom. Men lyckan fins blott i drömmen.

Snart kommer den afundsamma verkligheten och stör oss i vår ljufva dröm. Vi fara upp med den bittra känslan af svikna förhoppningar. Således bör man ej ha några förväntningar på lycka. Ty det fins ingen lycka i lifvet.

Han såg ej på henne, under det han talade. Han stirrade ut i kvällen, som om han talade för sig själf.

Ada:

— Du har kanske rätt. Lyckan fins blott i drömmen. Det fins ingen lycka i lifvet.

»Det fins ingen lycka i lifvet» — upprepade hon för sig själf utan att fortsätta sin tankegång. Slutligen upphörde hon åter att tänka och försjönk i beskådande.

Naturens frid meddelade sig åt henne. Qvällens svala hand for smekande öfver själens oroliga vågor. Ej en tanke häfdes, ej en känsla ljöd. Allt var stilla en stund — blott en stund.

Snart började det svalla der nere i själens djup. Hon betogs af en oklar längtan. Hon kände motsatsen, huru naturen får hvila, men själen ständigt jägtar mot något mål. Hon kände sig trött och ensam.

Och tankar vaknade, trånande tankar. Hon tänkte:

— Nu, om man hade någon att luta sitt hufvud emot . . . men det fins ju ingen lycka i lifvet.

Och hon suckade.

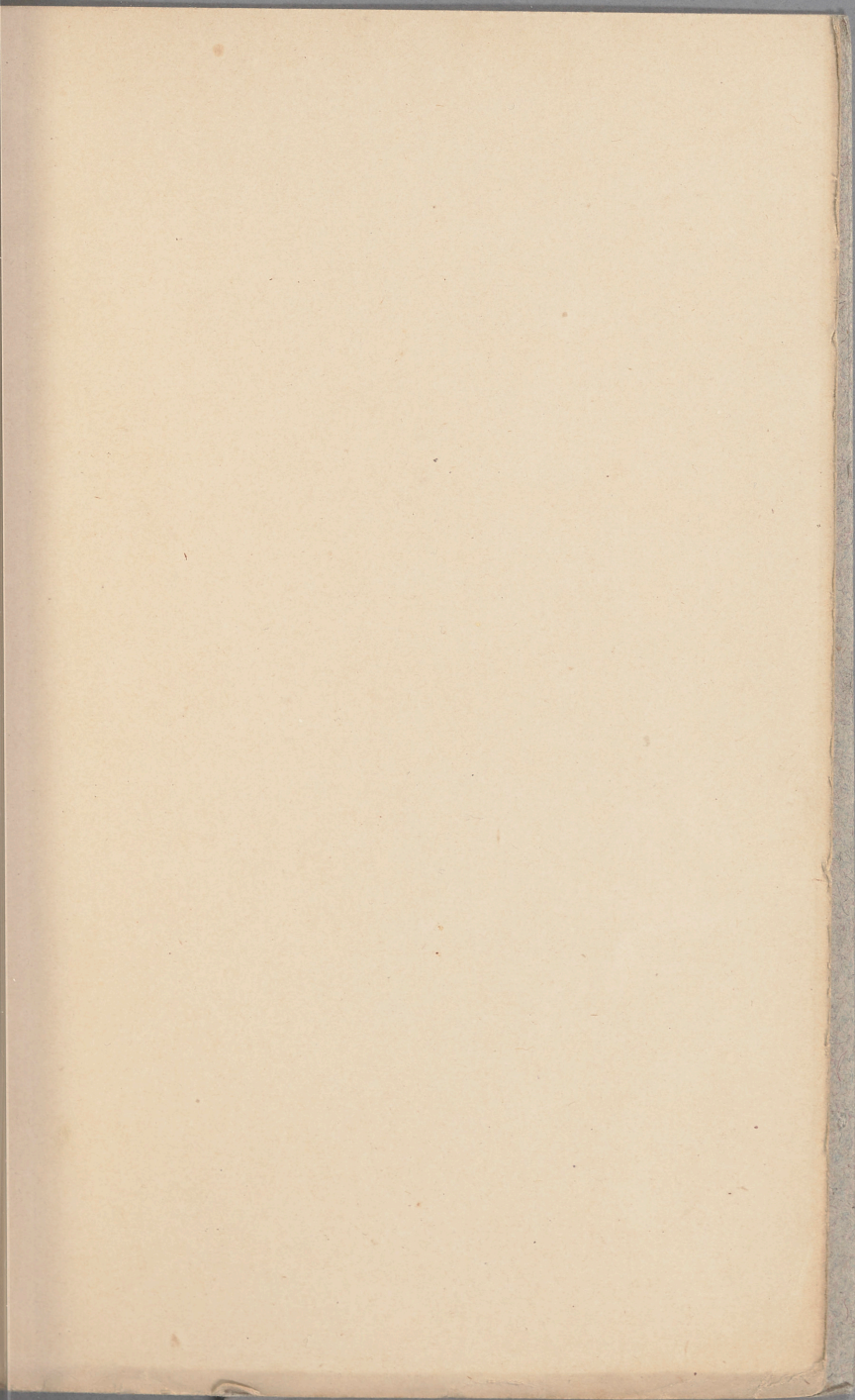
Och han tänkte:

— Nu, om man hade någon att sluta i sin famn . . . men det fins ju ingen lycka i lifvet.

Och han suckade.

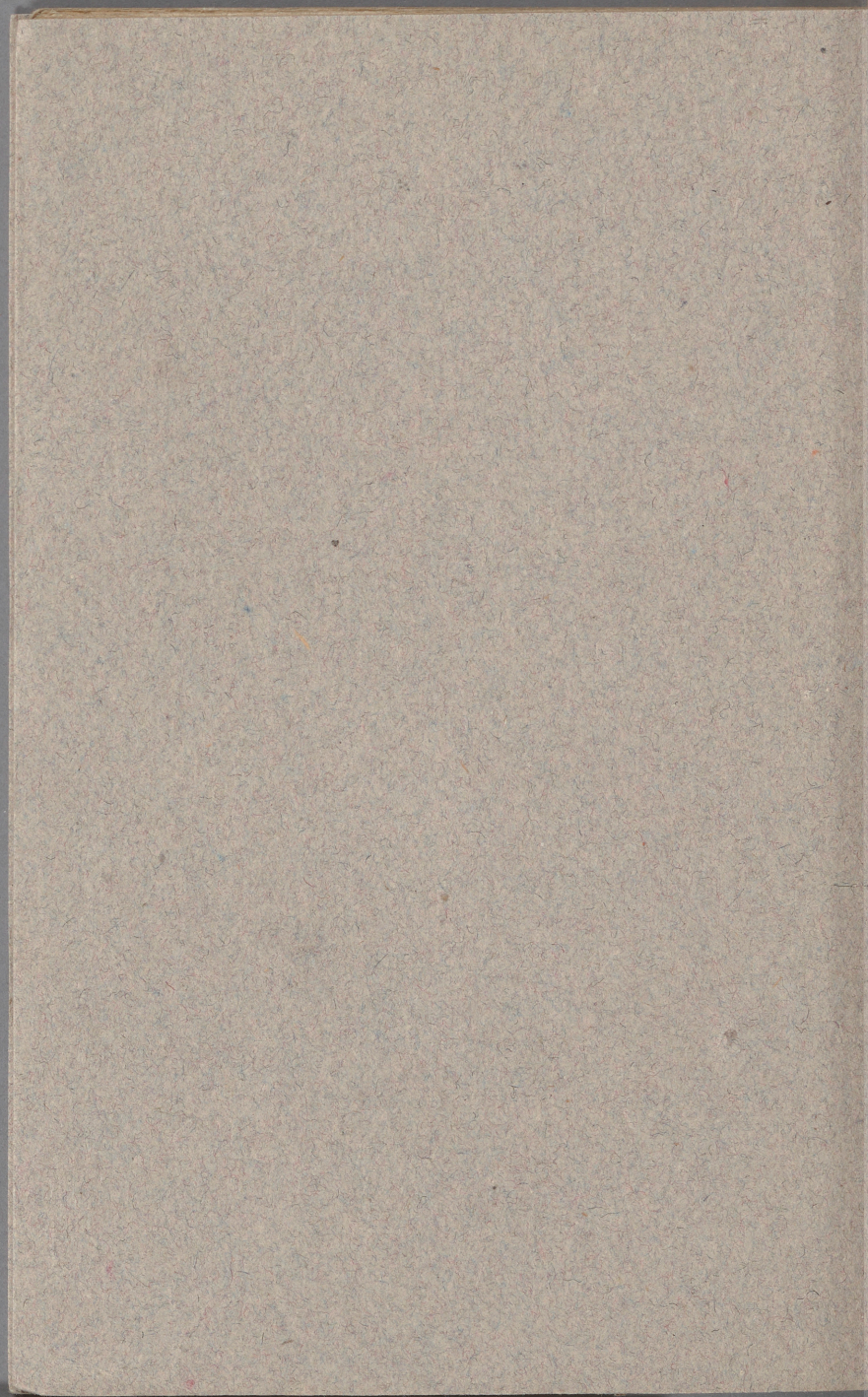
De tordes ej se hvarandra i ögonen; där hade de kanske funnit lyckan. De sågo i stället på månen och kände sig olyckliga.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

